

Arbejdsvilje der ikke er nogen Grund til at nære Tvivl, men som af den ekstraordinære Arbejdsløshed indenfor Faget ufor skyldt er blevet hindret i at godtgøre denne Arbejdsvilje gennem 10 Maaneders Arbejde, har man foreslaaet, at Ministeren skal have Adgang til at give den fornødne Dispensation i alle Tilfælde, hvor der indenfor de to sidste Aar har hersket ekstraordinær Arbejdsløshed i Faget. Bestemmelsen bliver herigennem formentlig smidigere og aabner paa den ene Side Adgang til at kræve Arbejdsvilligheden godtgjort gennem en vis Tids Arbejde uden paa den anden Side ubetinget at udelukke arbejdsvillige arbejdsløse fra Understøttelse.

Der bør imidlertid selv i Tider med ekstraordinær Arbejdsløshed stilles visse Krav om, at Villigheden til Arbejde skal have fundet Udtryk i præsteret Arbejde gennem et vist Tidsrum, og man foreslaar derfor — som nyt Stk. 5 i Paragraffen — indsat en Bestemmelse, hvorefter Understøttelsen i alle Tilfælde, altsaa uden Dispensationsadgang, bortfalder i Tilfælde af, at det paagældende Medlem ikke har kunnet præstere Arbejde i det angivne Tidsrum. Man foreslaar i saa Henseende, at Varigheden af Arbejdspræstationen sættes i Forhold til den Aarrække, som Kassens Vedtægt i Henhold til Lovens § 18 — ny § 21 — fastsætter som afgørende for Oprettet af Understøttelsen. For saa vidt Vedtægten fastsætter 3 Aar som den Aarrække, i hvilken Maksimalydelsen indenfor 12 paa hinanden følgende Maaneder højest kan oppebæres, skal Medlemmet have haft Arbejde som Lønarbejder i mindst 26 Uger for ikke at miste Retten til Understøttelse i Henhold til § 18, Stk. 5. Fastsætter Vedtægten en Aarrække paa 4, skal der præsteres Arbejde i mindst 39 Uger, og endelig skal Medlemmet have haft Arbejde som Lønarbejder i mindst 52 Uger, for saa vidt Vedtægten sætter 5 Aar som Grænsen i Henhold til § 21.

Da Reglen om 10 Maaneders Arbejde indenfor 2 Aar altid er strengere end Kravet om 26 eller 39 Ugers Arbejde indenfor henholdsvis 3 eller 4 Aar, vil Bestemmelsen i § 18, Stk. 5, indenfor Kasser med 3 eller 4 Aars Maksimum for Understøttelsen altid kun komme til Anvendelse i Tider, hvor der hersker eller indenfor de sidste to Aar har hersket ekstraordinær Arbejdsløshed, og hvor der derfor er givet Dispensation fra Bestemmelsen om 10 Maaneders Arbejde. Det samme vil i øvrigt i Almindelighed gælde i Kasser med 5-aarigt Maksimum for Understøttelse, idet et Medlem i Almindelighed vil have lettere ved at præstere 52 Ugers

Arbejde i 5 Aar end 10 Maaneders Arbejde i 2 Aar.

Ved Arbejdsløshedslovens Revision i 1927 blev det i § 15, Stk. 7, paabudt Kasserne at fastsætte i deres Vedtægt, at Understøttelse skal bortfalde for hele den paagældende Uge, saafremt Medlemmet har haft 4 eller flere Dages Arbejde i Ugen. Da man under Hensyn til de Forskelligheder i Arbejdsforholdenes Art og Varighed, som kan foreligge fra Fag til Fag, maa anse det for rimeligt at overlade Arbejdsløshedskassen Afgørelsen af, om Vedtægten bør indeholde en saadan Bestemmelse, har man foreslaaet Lovens Bestemmelse herom slettet, jfr. Lovforslagets § 18, Stk. 7, idet Medlemmernes egen økonomiske Interesse i Forsikringen efter Ministeriets Mening vil være et tilstrækkeligt Værn mod urimelige Vedtægtsbestemmelser i denne Henseende.

Til § 19.

Svarer til den nugældende Lovs § 16.

I Paragraffens Stk. 1 og Stk. 4 har man ændret Ordene: „Medlem af Kassen“ til: „Medlem af en anerkendt Kasse“, idet de mellem Arbejdsløshedskasserne i Henhold til den nugældende Lovs § 24 — ny § 27 — gældende Overflytningsregler tillader, at Medlemsskab i en anden anerkendt Kasse medtages ved Beregningen af Ventetiden.

Ved Arbejdsløshedslovens Revision i 1927 blev som ny Bestemmelse indsat — jfr. Lovens § 16, Stk. 6 — en Regel om, at de Dage, for hvilke et Medlem under Arbejde paa nedsat Arbejdstid ikke kan oppebære Arbejdsløshedsunderstøttelse, ikke kan medtages som ledige Dage ved Beregning af Ventetid.

Da det efter Ministeriets Mening imidlertid er mindre rimeligt gennem en Lovbestemmelse absolut at udelukke, at de paagældende Dage sammenlægges til Udbringelse af den paakrævede Ventetid, foreslaar man, at Afgørelsen af, om denne Regel skal gælde for en Kasse, overlades til Kassen selv, hvorved det bliver muligt at træffe den Bestemmelse i denne Henseende, som maa anses for den rimeligste efter de Forhold, der foreligger indenfor Kassens Omraade. I øvrigt ophæves jo ikke herved den i den nugældende Lovs § 17, Stk. 1, Nr. 10 — Forslagets § 20, Stk. 1, Nr. 11 — indeholdte Bestemmelse om, at der ikke kan ydes Understøttelse under Arbejde paa nedsat Arbejdstid, medmindre Nedsættelsen af Arbejdstiden andrager mere end en Trediedel. Bestemmelsen vil derfor kun faa Betydning i Tilfælde af, at Medlemmet enten bliver helt arbejdsløs, eller at Arbejdet